

28. července

**BL. TITA BRANDSMY,
KNĚZE A MUČEDNÍKA**

Anno Brandsma se narodil 23. února 1881 na samotě Oegeklooster [ucheklóstr] u Bolswardu v Nizozemí ve zbožné rodině – i další čtyři z jeho pěti sourozenců zvolili řeholní život. V sedmnácti letech vstoupil na Karmel a přijal jméno Titus. Roku 1905 byl vysvěcen na kněze, doktorát filosofie získal v Římě. Po návratu do vlasti vyučoval nejprve na řádovém učilišti, roku 1923 stál u založení katolické university v Nijmegen [nejméchen], kde přednášel filosofii a dějiny mystiky. Překládal spisy Terezie od Ježíše. Byl znám svou nesmírnou laskavostí a zároveň odvážným nasazením ve veřejném životě. Od poloviny 30. let v universitních přednáškách, spolicích i v tisku otevřeně vystupoval proti nacistické ideologii, zastával se židovského obyvatelstva. V květnu 1940 obsadil Hitler Německo. Titus byl v lednu 1942 zatčen, uvězněn a posléze deportován do koncentračního tábora v Dachau. Povzbuzoval své spoluvězně, modlil se za své mučitele. Po mnohých útrapách a ponižování byl 26. července roku 1942 usmrcen karbolovou injekcí. Za blahoslaveného jej prohlásil Jan Pavel II. roku 1985. Jeho památka se slaví 27. července, v Čechách a na Moravě 28. července.

Společné texty o jednom mučedníkovi.

Modlitba se čtením**HYMNUS**

Ježíši, hledím na Tebe.
Jsem šťastný ve svém utrpení,
v něm nabízíš mi sjednocení
a cestu do nebe.

Ježíši, v trýzni, v temnotě,
ožívá ve mně láska k Tobě,
v Tvých ranách odumírám sobě
v blažené samotě.

Ježíši, nalézt ses mi dal.
Teď, když mi došly všechny síly,
selhání, strach mě ochromily,
když už jsem nedoufal.

Ježíši, křičím radostí!
Vždyť nikdy jsi mi nebyl blíže
než zde. A dáváš se mi z kříže.
Ty, ve své plnosti.

DRUHÉ ČTENÍ +

Z myšlenek blahoslaveného Tita Brandsmy o hrdinství
a o svatých Bonifáci a Wilibrordovi

(Časopis „Viking“, 7. listopadu 1936, a kázání 16. července 1939, Summarium,
s. 410-411)

Neuvzávejme se své lásce!

Říká se, že žijeme ve velké době, v době velkých mužů a žen. Mělo by se ale spíše říci, že žijeme v době nesmírného úpadku – úpadku, který volá po obhajobě hodnot nejdražších a nejsvětějších. Touha po schopném a silném vůdci je pochopitelná. My ale chceme, aby hrdina bojoval za něco svatého, za ideál, který je založený na Božím plánu, ne na síle člověka.

Novodobé pohanství považuje přírodu za emanaci božství, a podle toho také pohlíží na různé a početné rasy a národy světa. Jako se jedna hvězda liší od druhé světlem a jasností, tak prý je jedna rasa ušlechtilejší a čistší než druhá. A v té míře, v jaké má tato rasa v sobě více světla, má též za úkol toto světlo vyzařovat a dávat světu. Ale to je možné jen tehdy, když se odloučením cizorodých prvků očistí od každé poskvrny. Na tom je postavený kult rasy a krve, kult hrdinů vlastního lidu.

Jak zvrácené východisko, které vede na scestí! Není to smutné, kolik nadšení a energie někteří vynakládají na tak špatně pochopený a pokřivený ideál? Ale „učme se od nepřítelů“ a formulujme svůj vlastní ideál lépe a jasněji a pečujme o něj s takovým nadšením jako oni. Milujme ho a uskutečňujme v sobě i v druhých, připraveni pro něj žít i zemřít.

My také vyznáváme svůj původ od Boha. My také chceme to, co chce On. Ale nepřijímáme nauku o emanaci ani nezbožšťujeme sami sebe. Od Boha pocházíme a na Něm závisíme. A když se modlíme za příchod Jeho království, pak nerozlišujeme rasu a krev, ale přijímáme všechny lidi jako bratry a sestry, dokonce i ty, kteří nás nenávidí a bojují proti nám. To pro naše sjednocení s Tím, který dává svému slunci vycházet pro dobré i zlé.¹

Nechceme upadnout do hříchu prvních lidí a dělat se rovnými Bohu. Nechceme zakládat kult hrdinů na zbožšťování lidské přirozenosti.

Uznáváme Boží zákon a podrobujeme se mu. Nechceme popírat – kvůli špatně uchopené touze být sebou samými – svou závislost na nejvyšší Bytosti, která nám dala existenci. Ale i když v sobě souhlasíme s Božím zákonem, pozorujeme zároveň ve svých údech jiný zákon, který se vzpírá Duchu Božímu.² Někdy se i v nás – jako u Pavla – prosadí touha jednat jinak. Těžko uznáváme vlastní nedokonalost a rozporuplnost. Chtěli bychom mít lepší povahu i sklony. A někdy dokonce věříme, že jsme takoví, jací bychom si přáli být.

Ve svých světlejších chvílkách uznáváme svou nedokonalost. A tehdy víme, že bychom se mohli zlepšit, kdybychom k tomu měli více odvahy. Nelze toho dosáhnout bez námahy, bez náročného boje. V těchto okamžicích netruchleme nad vlastní ubohostí ani nad ubohostí druhých. Připomeňme si slova, která ve svém nitru zaslechl apoštol Pavel: *Stačí ti moje milost.*³ Ve spojení se mnou můžeš vše.⁴

Žijeme ve světě, který odsuzuje lásku. Ve světě, kde je láska označována za slabost, kterou musíme překonat a porazit. Ve světě, kde nejde o lásku, ale o rozvinutí vlastní síly. Každý ať je co možná nejsilnější a slabí ať zahynou. Křesťanství s evangeliem lásky je pryč a musí být nahrazeno prastarou germánskou silou.

Tyto názory jsou nám předkládány a najdou se lidé, kteří je ochotně přijímají. Láska je zneuznána. „Láska není milována,“ volal již svatý František z Assisi. Několik století nato zvonila svatá Marie Magdaléna de' Pazzi v extázi na zvon kláštera

karmelitek, aby řekla lidem, jak krásná je láska. Ach, jak já bych chtěl rozeznít zvony, abych řekl světu, jak krásná je láska! I když novodobé pohanství nechce víc lásku, přesto – a to je zkušenost dějin – je láskou přemůžeme. Nevzdáme se své lásky. Láskou znovu získáme srdce pohanů. Bohem stvořená přirozenost je silnější než jakákoli ideologie. A i když ideologie lásku odsuzuje a odmítá ji jako slabost, živé svědectví milujících lidí z ní stále znovu činí sílu, která přemáhá lidská srdce a získává si je.

„Hleďte, jak se milují.“ Tato slova pohanů o prvních křesťanech musí znovu platit i o nás! Pak přemůžeme svět.

¹ Srov. Mt 5,45. ² Srov. Řím 7,23 ³ 2 Kor 12,9. ⁴ Srov. Flp 4,13

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

1 Jan 4,7.8; Pís 8,6

Milování, milujme se navzájem, * silná jako smrt je láska.

V. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, * silná jako smrt je láska.

Nebo:

Z myšlenek blahoslaveného Tita Brandsmy o bolesti

(In: Scapin – Secondin, Titus Brandsma, s. 44, KNA 1994)

Vychovávala mne k životu...

Mnohokrát jsem potkal ve svém životě bolest,
nemohl jsem se jí vyhnout.

Mé slzy ji neodstranily.

Kdybych byl mohl, byl bych to už dávno udělal.

A tak jsem se rozhodl, že se nechám obklopit bolestí
a nebudu klást odpor.

Stalo se mi něco podivuhodného.

Když jsem ji přijímal bez netrpělivosti,

ale nechal plynout čas v bolesti,

vychovávala mne k životu, činila mě moudřejším.

Nakonec úplně odešla.

Přešlo mnoho času od té doby, co jsem se takto střetl s bolestí.

Nyní ještě cítím,

jak bolest uchopila mé tělo jako svěrák,
hledím však na ni jinýma očima.
Zdálky, jako se díváme na věc,
s kterou jsme důvěrně známi
a předem už víme, jak probíhá.
Dokonce nedovedu pochopit,
jak jsem kdy mohl čelit bolesti
s pláčem a vzdycháním.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Gal 6,14; 1 Kor 1,23-24

Ať je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista. * Jím je pro mě ukřižován svět a já světu.

V. My kážeme Krista ukřižovaného, pro jiné je to pohoršení a pošetilost, ale pro nás Boží moc a Boží moudrost. * Jím je pro mě.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, původce života, mocí svého Ducha jsi posiloval blahoslaveného Tita, aby hájil svobodu církve a svědčil o lidské důstojnosti i uprostřed utrpení a ponižujícího pronásledování. Na jeho přímluvu dej také nám téhož Ducha, abychom odmítali každý kompromis se zlem a v souženích tohoto světa zakoušeli tvé milosrdenství. Skrze tvého Syna...